

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 841/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јасика, адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије” а.д. из Београда кога заступа пуномоћник Љиљана Р. Попадић, адвокат из Београда и А.Д. за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1137/19 од 06.08.2019. године, у седници од 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1137/19 од 06.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Пожаревцу П1. 80/17 од 04.12.2018. године у ставу другом изреке и пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1137/19 од 06.08.2019. године у ставу првом у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке, као и у ставу другом изреке, и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1. 80/17 од 04.12.2018. године, ставом првим изреке тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде штету на име сменског рада за период од фебруара 2014. године до јуна 2014. године у месечним износима наведеним изреком са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезу да му солидарно исплате накнаду за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора за период од фебруара 2014. године до фебруара 2017. године, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 77.128,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1137/19 од 06.08.2019. године ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужени „Железнице Србије“ а.д. је доставио одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени законски услови из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11... 87/18) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да постоји различита судска пракса у погледу права запослених код тужених на исплату трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код првотуженог био запослен као отправник до 31.08.2015. године, а закључивањем Анекса уговора о раду од 01.09.2015. године запослен је код друготуженог као отправник возова. Вештачењем ради утврђивања да ли је тужиоцу за спорни период обрачуната и исплаћена накнада на име топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора констатовано је, на основу увида у обрачунски лист тужиоца, да је тужени обрачунавао и исплаћивао основну зараду тужиоцу по вредности једног радног часа у складу са чланом 5. Анекса Колективног уговора из 2006. године, с тим да тужени није накнаду на име топлог obroка и регреса приказивао одвојено од основне зараде у обрачунским листама тужиоца, па је вештак за спорни период обрачун извршио у складу са одредбама Колективног уговора туженог из 1995. године, који је важио до 2002. године, када је последњи пут тужени исплатио трошкове исхране и регреса за годишњи одмор одвојено од зараде и приказао у обрачунским листама исплаћене износе по тим основима.

Нижестепеним пресудама одбијен је тужбени захтев за исплату накнаде регреса за коришћење годишњег одмора и трошкове исхране у току рада, уз закључак да су ови трошкови тужиоцу исплаћени кроз цену рада, без њиховог номиналног опредељења, у складу са важећим општим актима туженог.

С обзиром на наведено, по оцени Врховног касационог суда ревизијом тужиоца основано се указује да је у нижестепеним пресудама због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 61/05... 75/14), прописано је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Према ставу 2. овог члана, висина трошкова из става 1. тачка 5. мора бити изражена у новцу. Почев од 01.01.2006. године од када се примењује Закон о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“, број 61/05), послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ накнаде регреса и топлог obroка од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели одлуку којом су предвидели висину накнаде ових трошкова. У конкретном

случају тужени нису суду у току поступка доставили такву одлуку, као ни судском вештаку, из чега се основано може закључити да таква одлука није донета. Такође, висина трошкова на име регреса за коришћење годишњег одмора и исхране у току рада мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити ни навод тужених, као ни закључак нижестепених судова, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину вредности радног сата, јер тужени нису могли да се изјасне о њиховој висини, нити су износ накнаде наведених трошкова исказали у платној листи тужиоца у смислу члана 105. став 1. и члана 121. став 1. Закона о раду, из чега произилази да су тужени у погледу исплате накнаде ових трошкова наведене законске одредбе примењивали на штету тужиоца.

С обзиром на наведено, обе нижестепене пресуде су укинуте у одбијајућем делу.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир наведне примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**